

Sygn. akt: XU-909/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 16 maja 2014r. we W.

sprawy z odwołania **M. N.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 20 września 2013r. znak: (...). (...)

w sprawie **M. N.**

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

Sygn. akt X U 909/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca, M. N., wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 20 września 2013 r., znak (...). (...), utrzymującej w mocy orzeczenie organu I instancji w zakresie zaliczenia wnioskodawcy do lekkiego stopnia niepełnosprawności i domagał się jej zmiany poprzez zaliczenie go do wyższego stopnia niepełnosprawności – umiarkowanego.

W uzasadnieniu odwołania, wnioskodawca podniósł, iż orzeczenie jest dla niego krzywdzące, a dolegliwości na które cierpi uzasadniają przyznanie umiarowego stopnia niepełnosprawności (k.3).

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy – Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zarzucił, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji w części dotyczącej stopnia niepełnosprawności jest sprzeczny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec tego ustalił u M. N. lekki stopień niepełnosprawności. Stopień sprawności organizmu wnioskodawcy w świetle obowiązujących przepisów prawa, nie daje podstaw do zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W myśl definicji ustawowej dla ustalenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym niezbędne jest stwierdzenie u danej osoby naruszenia sprawności organizmu oraz 1) niezdolności do pracy lub zdolności do pracy jedynie w

warunkach pracy chronionej, albo 2) konieczności czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Biorąc pod uwagę dokumentację medyczną sprawy oraz ustalenia będące wynikiem bezpośredniego badania, wymogi ustawowe nie zostały spełnione (k. 4).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. N. ma 39 lat, obecnie nie pracuje. Ostatnio zatrudniony na stanowisku kierowcy autobusu.

W dniu 18 lutego 2012 r. wnioskodawca uległ wypadkowi - poślizgnął się i uderzył głową w ścianę. Zdarzenie to nie stanowiło wypadku przy pracy.

W dniu 20 lutego 2013 r. wnioskodawca został przyjęty na Oddział Otolaryngologiczny w 4 (...) Szpitalu (...) z Polikliniką SP ZOZ we W., gdzie stwierdzono niedowład kanałowy prawostronny, pourazową częściową głuchotę ucha lewego.

Orzeczeniem z dnia 07 maja 2013 r., (...) d/s Orzekania o Niepełnosprawności we W., wnioskodawca nie został zaliczony do stopnia niepełnosprawności.

W dniu 03 czerwca 2013 r. wnioskodawca złożył odwołanie od orzeczenia organu I instancji.

Po rozpatrzeniu odwołania, Wojewódzki Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., orzeczeniem z dnia 20 września 2013 r., uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i orzekł o zaliczeniu wnioskodawcy do lekkiego stopnia niepełnosprawności (I), II symbol

03-L, orzeczenie wydano do 30 września 2014 r., niepełnosprawność istnieje od lutego 2012 r., ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od stycznia 2013 r., odpowiedniego zatrudnienia – wskazana ograniczenie pracy w hałasie i na wysokości.

Dowody: dokumentacja medyczna, orzeczenie z dn. 07.05.2013 r., odwołanie wnioskodawcy z dn. 03.06.2013- plik w aktach (...).

Biegły sądowy otolaryngolog-foniatra rozpoznał u wnioskodawcy lewostronny niedosłuch mieszany w stopniu umiarkowanym, nie protezowany.

Na podstawie dokonanej analizy dokumentacji zawartej w aktach sprawy, biegły wydał opinię, iż stan zdrowia wnioskodawcy nie uzasadnia stwierdzenia, że może on być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Dowody: opinia biegłego sądowego z dnia 15.01.2014 r. k. 8- 10.

Na rozprawie w dniu 16 maja 2014 r. wnioskodawca złożył zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych wskazując, że stan jego zdrowia kwalifikuje do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych , **bezsporne**.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności z akt (...) i znajdującej się tam dokumentacji medycznej oraz z opinii biegłych sądowych, Sąd Rejonowy nie znalazł podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Zaskarżonym orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 20 września 2013 r. (znak (...). (...)), wnioskodawca został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Zgodnie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2010 r., nr 214, poz. 1407 ze zm.), do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast w myśl z ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaka wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

Biegły sądowy otolaryngolog-foniatra w badaniu laryngologicznym wskazał na uszy –otoskopowo: błony bębenkowe o zatartych szczegółach anatomicznych, lewostronne z ogniskami kalcyfikacji, przewody słuchowe bez patologicznej wydzieliny. Słuch w wyniku badania audiometrią tonalną progową stwierdza się prawostronnie zapis w normie, lewostronnie – niedosłuch mieszany, średni ubytek słuchu w zakresie częstotliwości mowy ludzkiej :500, 1000, 2000 Hz wynosi w uchu lewym – 43 dB. Próba R. prawidłowa, oczopląs samoistny nieobecny, próba U.- sprawna, wolna.

Biegły sądowy rozpoznał u wnioskodawcy lewostronny niedosłuch mieszany w stopniu umiarkowanym przy prawidłowym słyszeniu uchem prawym nie zaburzający społecznej wydolności słuchu. U wnioskodawcy stwierdzono niedowład kanałowy prawostronny w okresie wyrównania. W próbach statycznie – dynamicznych nie stwierdzono zaburzeń narządu równowagi. Stan zdrowia powoda z punktu widzenia laryngologicznego nie pozwala na przyznanie innego niż lekki stopień niepełnosprawności.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentów, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła ich autentyczności i wiarygodności.

Sąd przyznał walor wiarygodności opinii biegłych sądowych z dnia 15 stycznia 2014 r. sporządzoną w toku niniejszego. W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłego sądowego jest rzetelna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i badaniu ubezpieczonego i Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia, iż brak jest podstaw do przyznania wnioskodawcy umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wydający w sprawie opinię biegły sądowy są lekarzami niezależnymi. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego, jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Jednocześnie podkreślić należy, że w ramach swobody oceny dowodów decyduje sąd ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, które realizuje zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zanegowania stanowiska biegłych określonego w przedmiotowej opinii.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie, Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Jednocześnie Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń wnioskodawcy w zakresie opinii biegłego sądowego gdyż stanowiła bezzasadną, nie popartą konkretną argumentacją polemikę z opinią biegłego sądowego. W ocenie Sądu opinia została sporządzona w sposób obiektywny i była merytorycznie uzasadniona. Biegły wydał opinię po przeprowadzeniu szczegółowych badań oraz w oparciu o akta sprawy i dokumentację medyczną. Sam fakt bezpodstawnego nie zgadzania się z opinią biegłych sądowych nie może stanowić argumenty do jej podważenia.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.